

af den ærede Ordsfører, ikke kan nytte at komme med noget Saadant, da Sagen i Virkeligheden er, at Bedkommende, hvis han føler sig fornærmet over, at en af hans Undergivne ikke har hjulst ham, skal bevise, at han enten har fjendt ham, eller han har undladt at gjøre, hvad der var hans Pligt. Jeg forstaaer altsaa ikke, hvad det skulde være for noget Forsærdeligt, der skulde ligge i, at man lader denne Bestemmelse gaa over i den nye Lov. Dernæst har jeg lagt Mærke til, at det ærede Medlem for Ribe spører herind med sig en Mængde Anker over de Befalende, specielt under den Afdeling, hvorunder han har staaet. (Bussf: Jeg har talt om Husarerne, men jeg har ikke været Husar). Det ærede Medlem siger, at han har talt om Husarerne, men jeg mindes dog, at det ærede Medlem tidt har talt ogsaa om andre Afdelinger. Jeg mindes saaledes, at det ærede Medlem har fortalt flere Gange, hvor barbarisk manovre i Aarhus havde spændt ham for en Garve, og det er ikke længere siden end igaar Aftes, at hon rigtig godt fortalte os, om ikke i et timelangt, saa dog i et kvarterlangt Foredrag om den Tortur eller, om man vil, mindre passende Maade, han var bleven behandlet paa og havde været Vidne til, at Andre vare blevene det fra deres Befalingemænds Side. Jeg har nu bestemt faaet den Opfattelse, det vil jeg sige til det ærede Medlems Ros, at jeg altid har troet, at han har været en rigtig flink Soldat, og jeg tror det endnu, men det ærede Medlem maa tilgive, at, efter de mange Anker, han har overfor sine Foresatte, og efter de mange Gange det lader til, at han er bleven tilrettevist.

Formanden (Krabbe): Dette ligger udenfor Forhandlingen.

Rjar: Ja det har jeg ikke Lov til at drage i Tvivl, men det ærede Medlem har selv givet mig Anledning til at fremsætte det, og jeg gjør det med saameget mere Dristighed, som det ærede Medlem saa tidt har ladet os vide, at han har været Soldat.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem maa ikke fortsætte med disse Personligheder.

Rjar: Jeg bærer mig naturligvis for den meget ærede Formands Tilrettevisning, og jeg kunde forstaa, at det var ubesjöt, at jeg talte om dette, dersom ikke det ærede Medlem fra Ribe havde givet Anledning dertil, men det er vittierligt, at han har anket over en for streng Behandling i sin Militærtilid og derfor vil have denne Lov indrettet paa en anden Maade, end vi ville, for at undgaa, at der skal ske slige Misbrug som dem, han her har fremsört (Berg: Ja, det er rigtigt.) Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) siger, at det

er rigtigt; ogsaa jeg vil have, at det skal være rigtigt, og derfor ønsker jeg Sagen belyst saa godt som muligt for at komme paa det Klare med, om det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds har Ret eller ikke, det er netop Sagen. Dette være nu som det vil, i ethvert Fald tør jeg nok sige saa meget, at jeg er saa heldig, efter at have været Soldat i 3½ Aar, ikke at medbringe saadanne Erindringer her i denne Sal som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds. — Jeg skal nu i et Dieblit omtale Lænteparagrafen eller Staaparagrafen, om man vil, Bestemmelsen om Bøiestrafpen. Den spiller jo ogsaa en meget betydelig Rolle. Nu er det ligeledes der Tilfælde, at det ikke er nogen ny Straf, man indfører, den er forsaavidt ny, om man vil, at man indfører det for Landhæren, som hidtil har været Brug i Flaaden. Jeg var ikke tilstede og hørte det selv, men jeg hørte det af et æret Medlem iafte, og der er ogsaa hentydet dertil af den ærede Ordsfører idag, at et Medlem, som ogsaa har været Soldat, vil foretrække at beholde Krumslutning istedetfor den Straf, man her vil indføre: Bøien; det maa jeg tilstaa, er mig ubegribeligt. Det ærede Medlem fra Rjæge hentastede igaar den Bemærkning til mig, om jeg havde prøvet at ligge krum; nei, det har jeg ikke, men jeg har set denne Straf anvendt paa Andre, og jeg har en saadan Modbydelighed for denne Maade at straffe Folk paa, at jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for at befri Folk fra denne Straf i Fremtiden. Jeg maa maafte med det Samme sige, at alene Afstafelse af Pryglestraffen vilde for mig være tilstrækkelig til at gaa ind paa denne Lov, selv om den ikke gjorde andre Indrømmelser, thi det er en høist afstykket Straf, og naar en Soldat skal have den Straf fuldt ud, saaledes som den er bestemt i den gamle Lov, nemlig 2 Gange 75 Rottingslag, og en Mand slaar, hvad han kan, saa anser jeg det for Livsstraf, ja, det er næsten værre, fordi det, der betegnes med Ordet Livsstraf, gjør hurtig Ende paa et Menneskes Liv, hvorimod det her sker langsomt, idet Straffen spolerer en Mand's Helbred. Det er Noget, jeg desværre har været Vidne til, og det er Noget, vi vide, sker om ikke hver Dag, saa dog hver Gang Tilfælde af denne Art foreligger. Jeg skulde mene, at Enhver, der ønsker en mere human Behandling indført i Armeen for Fremtiden, maatte sige, at han vilde være tilfreds, selv om der ikke kom Andet ud af Loven, end at Pryglestraffen blev afstafet, men saa meget mere maa man være tilfreds, da man nu tillige er saa heldig at kunne blive af med Krumslutning og den sorte Rokarde, man tillægger nu dem saamegen eller saa liden Betydning, man vil. I ethvert Tilfælde foreholder man os meget stærkt det Krænkende i at bære den sorte Rokarde, og jeg indrømmer ogsaa Rigtigheden deraf. Man har her fremsat saa mange Paastaaender om Krænkelse overfor andre Bestem-